

Міністерство освіти і науки України
Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К.Д.Ушинського»
Південноукраїнський центр професійного розвитку керівників та фахівців
соціономічної сфери

СУЧАСНІ МЕТОДИ ТА ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

*ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-МЕТОДИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
15 червня 2022 року*

ОДЕСА

УДК: 371.013+378(01)

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

Черненко Наталія Миколаївна - доктор педагогічних наук, професор кафедри освітнього менеджменту та публічного управління Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Соловейчук Олена Максимівна – секретар Південноукраїнського центру професійного розвитку керівників та фахівців соціономічної сфери

*Рекомендова вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
(протокол №11 від 30.06.2022 р.)*

Рецензенти:

Дарманська І. М. - доктор педагогічних наук, доцент, декан факультету педагогічної освіти та філології Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії.

Княжева А. І. - доктор педагогічних наук, професор, завідувачка кафедри педагогіки Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Сучасні методи та форми організації освітнього процесу у закладах вищої освіти: збірник матеріалів Всеукраїнської науково-методичної конференції. Одеса : Університет Ушинського, 2022. 261 с.

До збірника ввійшли матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої різним аспектам організації освітнього процесу у закладах вищої освіти, сучасним методам та формам організації освітнього процесу у закладах освіти різного рівня, підготовці фахівців соціономічної сфери.

Науковці та студенти висвітлюють питання щодо сучасних методів та форм організації освітнього процесу у закладах вищої освіти.

Відповідальність за зміст матеріалів несуть їх автори.

прийнята міждержавна Програма співпраці по боротьбі з тероризмом і іншими проявами екстремізму [1].

Як свідчать приклади з історії міжнародних відносин, далеко не завжди можна говорити про сумлінну співпрацю держав у сфері боротьби з тероризмом. Інтереси окремих держав, їх лідерів та правлячих еліт в цій сфері виявлялися не тільки різними, але навіть протилежними. Генезис та, особливо, подальші шляхи розвитку цього процесу також є предметом для політичної та наукової дискусії.

Таким чином, проблема міжнародного тероризму представляє реальну планетарного масштабу загрозу для світової спільноти. Проблема тероризму має власну специфіку, яка відрізняє її від інших загальнолюдських труднощів. Однак, проблема тероризму тісно взаємопов'язана з більшістю глобальних проблем сучасних міжнародних відносин. Вона може бути розглянута як одна з найбільш актуальних глобальних проблем сучасності. За час існування тероризму, міжнародна спільнота виробила низку систем протидії різним видам та формам терористичної діяльності, але інтереси окремих держав, їх лідерів і правлячих еліт в цій сфері нерідко виявлялися не тільки різними, але навіть протилежними, тому ці системи протидії не завжди є ефективними, оскільки в державах, які протистоять тероризму з'являються подвійні стандарти. Саме тому, виникає потреба вдосконалювати методи та системи протидії тероризму, оскільки самі терористичні методи вдосконалюються разом науково-технічним прогресом.

Список використаних джерел:

1. Chaliand, Gérard and Arnaud Blin, eds. (2007) The history of terrorism: from anti quitytoal Qaeda. University of California Press.
2. Shprinzak, E. (1998) The psycho political formation of extreme left terrorism in democracy: The case of the weathermen. In Origins of Terrorism, ed. R. Walter, Washington, DC: Woodrow Wilson Center.
3. Attorney General Holder Urges International Effort to Confront Threat of Syrian Foreign Fighters // Office of PublicAffairs. 2004. URL: <https://www.justice.gov/opa/pr/attorney-general-holder-urges-international-effort-confront-threat-syrian-foreign-fighters>

БАРТЄНЄВА Ірина Олександрівна

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Латинське слово «cultura» увійшло в європейську думку лише у другій половині 18 ст. Сьогодні це поняття має багато значень у різних сферах. В основному під культурою розуміють сфери людської діяльності, пов'язані із самовираженням (релігійне поклоніння, наслідування) людини, проявом її

суб'єктивності (характер, уміння, навички, здібності та знання). У сучасному світі під «культурою» часто розуміють складну й різноманітну форму людської діяльності, людських взаємин, усього суспільного буття людей. Будь-яку сферу людської діяльності можна схарактеризувати з точки зору її значення та культурної цінності для людини та її буття. Діапазон значень культури справді безмежний.

Дуже часто культуру розуміють через категорію «діяльність» з підпорядкованими їй поняттями: суб'єкт, об'єкт, відносини. У цьому сенсі можна говорити про «культуру повсякденного життя», «культуру виробництва», «професійну культуру», «культуру управління». Питання професійної культури традиційно займали важливе місце в усі історичні періоди. Вже в стародавній індійській мудрості можна знайти міркування про те, яким має бути священик, а в стародавній мудрості – яким має бути ремісник, воїн. Але загальне поняття професії, професіоналізації праці, освіти й особистості почало формуватися лише в Новий час у працях А. Сміта, А. Сен-Сімона, Р. Оуена. Далі він розвивається в працях К. Маркса, Е. Дюркгейма, які розглядали, відповідно, вплив суспільного поділу праці в професіях і професій на мораль, і М. Вебера, який вивчає професійну культуру бюрократії.

Термін «професійна культура» аналізується такими науками, як: культурологія, психологія, філософська антропологія, економіка, педагогіка, соціологія. У теоретико-методичному плані поняття «професійна культура» трактується виходячи з багатовимірності її змісту, з ряду концептуальних підходів. Біля витоків дослідження проблеми професійної культури стояли О. Конт, Г. Спенсер, Е. Дюркгейм, М. Вебер, Т. Парсонс [2].

Наприклад, дослідник професійної культури І.Модель виділяє два аспекти професійної культури: праксеологічний (професійні навички, вміння, знання, професійна обізнаність, світогляд) і духовний, елементами яких є професійна мораль і професійна етика. Загалом, на думку І.Моделя, у професійній культурі представлено як духовну, так і матеріальну сторону, що характеризує професійні навички та вміння поводитися з матеріальними засобами праці.

Професійна культура включає сукупність спеціальних теоретичних знань і практичних навичок, пов'язаних з певним видом праці. Ступінь оволодіння професійною культурою виражається в кваліфікації та кваліфікаційній категорії. Необхідно розрізняти а) формальну кваліфікацію, яка засвідчується атестатом (дипломом, атестатом, атестатом) про закінчення певного навчального закладу і передбачає систему теоретичних знань, необхідних для певної професії, б) реальну здобуту кваліфікацію після кількох років роботи в певній сфері, включаючи набір навичок і практичних умінь, тобто професійний досвід [1].

Професійну культуру часто ототожнюють з такими поняттями, як «професіоналізм» і «компетентність». Під професіоналізмом розуміють сукупність особистісних властивостей людини, необхідних для успішного виконання тієї чи іншої діяльності, тому професіоналізм вважається внутрішньою характеристикою людини. З цієї точки зору поняття «професійна культура» та «професіоналізм» можуть здатися рівнозначними. Проте

«професіоналізм» переважно розкриває технологічну та функціональну сторону діяльності і може розглядатися як результат і критерій діяльності. У цьому сенсі професіоналізм ближчий до конкуренції. Професіоналізм і компетентність втілюються в результатах роботи, в різних медіа, які свідчать про професійну культуру, але це не сама професійна культура, носіями якої можуть бути тільки люди [2].

До ознак професійної культури належать:

– інтегративність, що відображає вплив усіх компонентів професійної культури на культуру особистості в цілому та загальний розвиток самої культури;

– комунікабельність, що свідчить про те, що наявність високого рівня сформованості професійної культури має не тільки особисте, а й соціальне значення, а також дозволяє особистості більш ефективно створювати соціальне багатство;

– особистісний характер професійної культури, що означає виділення особою, яка проходить спеціальну підготовку, професійно важливих знань, умінь і навичок, які мають особистісний зміст для людини, оскільки можуть задовольнити потреби особистості у здійсненні професійної діяльності. та професійного зростання;

– наступність, що визначає високий рівень професійної культури, який сприяє безперервному саморозвитку людини у сфері її професійної діяльності з метою задоволення власних внутрішніх професійних стимулів та підтримки її професійної культури на певному рівні [3].

Професійна культура – це вид загальної культури суспільства та освіти особистості, що відображає ступінь оволодіння людиною спеціальними теоретичними знаннями і практичними навичками у виконанні певного виду діяльності, який вона здійснює на основі системи цінностей і моральні норми.

Таке визначення говорить про комплексний характер професійної культури та існування її структурних компонентів. Проте, кажучи тепер про структуру професійної культури, ми можемо лише навести її загальні окреслення. Конкретизація професійної культури та її структурних компонентів можлива лише в контексті певної професії, а іноді навіть її спеціалізації.

Отже, розглянувши наукові позиції вищезазначених авторів, приходимо до наступного висновку, що професійна культура визначається не тільки професійною діяльністю, а й як невід’ємний елемент загальної культури особистості, а отже, професійна культура може бути представлена як сукупність світоглядних установок і спеціальних знань, ціннісних орієнтацій особистості, що виявляються в трудовій діяльності та забезпечують її більшу ефективність.

Список використаних джерел:

1. Галушко С. Сутність інноваційних технологій навчання та їх роль в активізації пізнавальної діяльності студентів. *Проблеми підготовки сучасного вчителя*. 2014. №9. С. 88–94.

2. Докторова С.М. Досвід тривалістю в життя. *Педагогічна майстерня*. 2014. №7. С. 7–9.